SENTINELA

ANUL II, Nr. 51
7 Decemvrie 1941

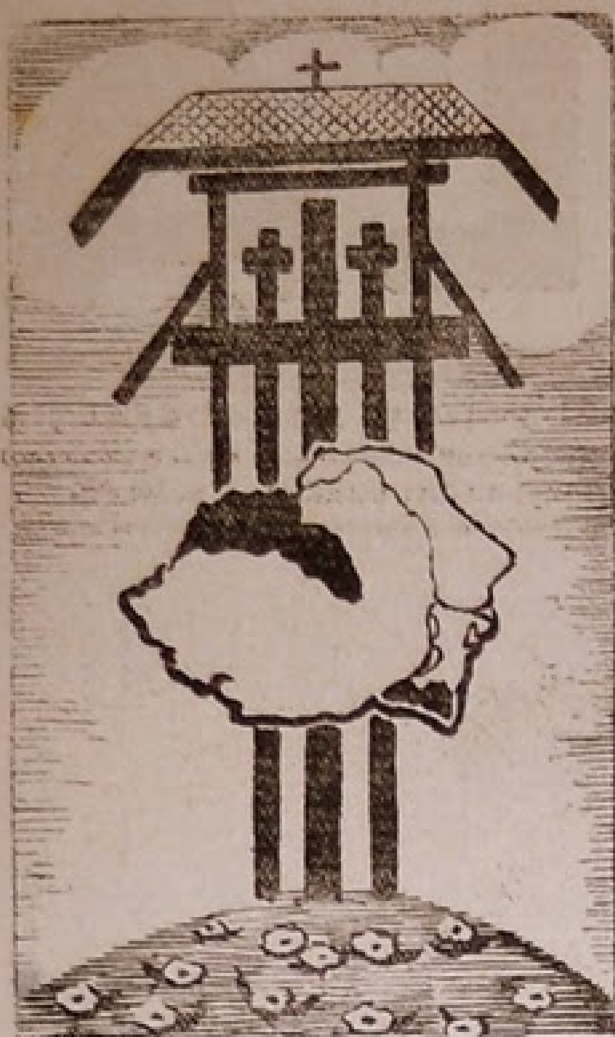
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

LUPTELE DIN CRIMEEA

Alături de trupele germane, Armata III-a română, sub comanda glorioasă a d-lui General Petre Dumitrescu, a înscris în Crimeea încă o pagină luminoasă în războiul contra bolşevismului. Legaţi pe câmpul de luptă prin jertfa de sânge, ostaşii români şi germani, într'un avânt nemaipomenit urmăresc ultimele resturi ale forţelor sovietice; căci numai distrugerea totală a duşmanului dela răsărit ne poate aduce garanţia fruntariilor noastre şi liniştea Europei. Astfel România rămâne ca şi înainte străjeră neadormită la porţile civilizaţiei.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

In Fuehrerul Marei Germanii, acest neîntrecut ziditor de lume nouă, acest om care a suferit pentru marea lui Naţiune şi a luptat ca s'o înalţe la o glorie nepieritoare, am găsit cea mai mare, mai loială şi mai dreaptă înţelegere.

Respectul său pentru dreptul de vieaţă şi onoare al Poporului Român, pentru cinstirea României sănătoase şi a bogăţiilor ei, voinţa sa de a ajuta ţărănimea română, — au fost temeliile celei mai sincere înţelegeri, pe care sunt mândru că am încheiat-o, ca să garantez vieaţa Neamului, siguranţa ordinei sociale şi drumul ordinei sociale şi drumul viitorului.

MAREŞAL I. ANTONESCU

Grupa lui Ilie

Când a primit ordin grupa lui Ilie
A pornit atacul ca o vijelie.
Grindină de gloanţe toată liziera
Bate toaca morţii cu mitraliera.
Mai în urmă tunul care bate podul
Duşmanilor noştri le cântă prohodul
Unde-s bolşevicii, unde li-e armata?
„Lagărul" răspunde, „sapa şi lopata".
Bat ca la fasole, nimicesc duşmanii
Pe-o parte românii, pe alta germanii.
Grupa lui Ilie merge ca năluca
Şi se 'ntrece 'n luptă cu-avionul
[„Stuka".

Şuer de obuze, pocnet de granate,
Chiote de schije, tancuri răsturnate.
Val-vârtej băieţii se reped ca 'eii
Iureşul lor groaznic nimicesc mişeii.
— „Ce de ruşi căzură, ce măcelărie?!...
— „Cucerim pământul, a răspuns Ilie.
La raport Ilie, astfel a grăit:
— „Toţi suntem în vieaţă, un singur
[rănit:
Prizonieri trei sute, cinci care blindate,
Două tunuri grele şi trei cazemate".
Cu flăcăii noştri toţi ca nişte brazi,
Trecem şi de Rostov şi de Caucazi.

Plut. adm. GH. NEGURIŢĂ

Frăţia între ostaşii germani şi români

Infrăţirea între ostaşii români şi germani nu s'a făcut aşa temeinică cum e, nici în vremea pregătirii militare, nici la întâlnirile şi petrecerile la care germanii au luat parte, când noi sărbătoream datinele. Adevărata înfrăţire s'a făcut pe câmpul de luptă, sub potopul obuzelor, în iureşul atacurilor, în avântul înspăimântător al bătăliilor. La Prut, în Basarabia, la Nistru, în Transnistria, acolo unde duşmanul necinstea pământul strămoşesc şi pângărea credinţa, s'au întâlnit ostaşii eroi a celor două naţiuni, legând, prin biruinţe, frăţie şi prin jertfe, prietenie trainică. Şi-au dat mâna, urmărind acelaşi scop, două popoare pe care istoria lumii, pentru faptele săvârşite în veacuri, le-a hotărît între cele mai destoinice dintre toate naţiunile.

Fiinţa poporului german s'a conturat în vremuri prin lupte şi acte de vitejie, care s'au închegat şi mai puternic în tăria dovedită în anii din urmă, prin care se urmăreşte stabilirea unei Europe pe temelii etnice şi de dreptate. Mica noastră ţară, sfârticată dintr'o puternică împărăţie, de toţi vrăjmaşii care au poftit bogăţiile ei, a izbutit să-şi păstreze glia prin vitejiile care au uimit lumea. Am fost, puţini câţi eram, pavăza Europei în răsărit şi apărătorii creştinătăţii. Şi acum, la ţărmul aceloraşi dorinţi, ne-am întâlnit două naţiuni şi alăturând umăr lângă umăr, într'o aceeaşi svâcnire de inimi, am pornit furtună împotriva bolşevicilor nesătui şi împotriva comunismului distrugător.

Din snopul atâtor acte de bravură se desface o faptă vitejească măreaţă, care sprijină dragostea şi frăţia dintre germani şi români. Să punem această faptă în slove, ca să rămâie pildă zilelor de mâine.

La 27 Septemvrie, Corpul Vânătorilor de Munte a avut de purtat lupte grele. In această zi, în vălmăşagul unui atac, fruntaşul Grigoraş Vasile s'a rătăcit de unittaea sa; a colindat, prubuluind cam unde poate fi trupa şi nereuşind să-i dea de urmă, s'a prezentat unui batalion „S. S." german. A fost primit ca un frate.

Camarazii germani l-au înconjurat cu dragoste şi l-au încărcat cu bunătăţi. Era socotit ca un oaspe scump şi drag şi sufletul german se umplea de bucurie că un frate român e în mijlocul lor. L-au ospătat, i-au dat ţigări şi s'au înţeles cu el din ochi, din inimă, din bunătate, din prietenie. Grigoraş Vasile era ca'n unitatea lui, nu se simţea străin şi dac'ar fi avut prilejul, pornea la luptă cu camarazii nemţi, cum ar fi alergat cu fraţii români.

Şi prilejul a sosit a doua zi, 28 Septemvrie. Dimineaţa fruntaşul Grigoraş Vasile şi-a umplut buzunarele cu grenade, — aşa, să nu trebuiască, — a luat puşca şi-a plecat să observe ce mai e în împrejurimi. N'a făcut mulţi paşi dela casa unde era cantonată o parte din trupa germană şi vede un bolşevic cum se apropia, negreşit cu gânduri rele. Iar cam la 150 metri 3 maşini încărcate cu muniţiuni aşteptau isprava bolşevicului. Cu un glonţ Grigoraş culcă pentru totdeauna pe comunist, apoi, după ce dă alarma, ia tovarăş un soldat german şi amândoi aleargă la cele 3 maşini pe care le distrug cu grenadele. Dar în lupta care s'a încins, camaradul german cade mort. A coborît în fruntaşul Grigoraş Vasile o undă de tristeţe şi de amărăciune. Amărăciunea l-a întărit s'arunce toate grenadele ca să nu mai rămâie nimic din maşinile cu muniţiuni, iar tristeţea l-a făcut să ia în spate camaradul mort şi să-l ducă trupei de unde plecase.

Un act de eroism şi de frăţie. Doi inşi plini de curaj, pornesc lupta contra unui inamic numeros. Din cei doi, unul cade. Dar cad şi lacrimi din ochii românului, în care va rămâne pentru totdeauna icoana camaradului german drag.

Fruntaşul Grigoraş Vasile a fost pe loc decorat cu Crucea de Fier, cruce care-i va aminti de o noapte petrecută între fraţi şi de un prieten rămas veşniciei, prieten al lui, al ţării, al neamului românesc.

Căpitan rez. D. IOV

Ostaşul german: zâmbet şi victorie

Două imperii româneşti din evul mediu

S'au descoperit două mari imperii româneşti, care se aflau în floare pe timpul împăratului bizantin Constantin Porfirogenet, adică pe la anul 900. Unul din aceste imperii româneşti era cuprins între Dunăre, începând dela cotul din sus de Budapesta până la Marea-Neagră, cuprinzând la Sud şi Dobrogea până la capătul dintre mare al munţilor Balcani; hotarul continua ţărmul mării până la limanul Nistrului, iar de aci urma pe uscat, prin sudul Basarabiei şi Moldovei, o linie, care ajungea cu capătul într'un punct al Siretului la o distanţă de vărsarea sa în Dunăre, „cale de trei zile". Din acest punct, hotarul mergea de-a-lungul Siretului, apoi de-a-lungul munţilor Carpaţi până spre munţii Beskizi, scobo-rînd spre cotul Dunării în punctul dela care am început.

Rossia avea pe Marea-Neagră o puternică flotă, ne spune Porfirogenet.

Un al doilea imperiu medieval românesc se întindea la răsărit de cel dintâiu şi era cu mult mai vast, începând dela Siret şi terminând la fluviul Ural şi Marea-Caspică; la Nord, linia hotarului pornea dela izvorul Nistrului, trecea pe la Nord de Kiev, pe la izvorul Donului, trecea Volga pe sub cotul ei nordic şi se scobora la mijlocul fluviului Ural, iar la Sud urma munţii Caucaz şi Marea-Neagră. Avea opt provincii: patru la apus de Nipru şi patru la răsărit de el. Cea mai nobilă, ca populaţie şi ca desime era provincia *Giula*, care cuvânt a fost descifrat, însemnând *Moldova*. Acest mare imperiu medieval românesc avea de capitală oraşul Picino, devenit mai apoi *Chicinău* şi apoi *Chişinău*. Ţinea dela primul imperiu românesc tributare trei provincii, din care una se numei *Ultina*, prin mijlocul căreia trecea râul Ultava adică, *Moldova*.

M. GARNITEANU

Iubirea de Patrie

Iubirea — candelă în inimi — arde,
Şi luminează vechile morminte;
Pământul cotropit de-atâtea hoarde
Păstrează, în adâncuri oseminte.

Sub lespezi, zac strămoşii ce luptară
Prin secole, cu nesfârşit puhoi
De lifte ce râvneau această ţară,
Dar s'au zdrobit de piepturi de eroi.

Şi azi, atâtea inimi de viteji
Vor stăvili potop năvălitor.
Urmaşii bravi ai falnicilor cneji
Vor apăra al Patriei ogor.

Căci sfintele cetăţi şi mânăstiri
Ce amintesc trecutul glorios,
Deapururi reaprind, în amintiri,
Icoane cu lumina lui Christos.

Nestinsă e, în suflete, credinţa,
In lupte ca o armă, ca un scut,
Şi cântecul vesteşte biruinţa
Acelor ce-au luptat şi au crezut.

DIMITRIE ALBOTA

AJUTORUL DE IARNA

Domnul Mareşal Ion Antonescu, în dorinţa de a veni în ajutorul populaţiei sărace, a publicat zilele trecute următorul călduros apel:

ROMÂNI,

Neamul Românesc şi-a făcut mărturia voinţei sale de luptă, nu numai ridicându-se din ruine, dar şi luptând pentru drepturi şi onoare, pentru cruce şi dreptate.

El s'a reaşezat astfel pe linia tradiţiilor strămoşeşti de mândrie şi de luptă.

Aceeaşi tradiţie însă care, în timp de războiu şi de bejenie, aduna sub clopotniţe pe luptătorii Voievozilor, aduna în timp de pace pe săracii care aşteptau sprijinul şi ajutorul blândeţii.

Să ne regăsim şi această tradiţie creştină de milă şi ajutorarea aproapelui.

Foamea şi frigul îşi întind necruţătoare fiorii lor în sate şi oraşe.

Copii de muncitori trudiţi stau ofiliţi de sărăcie în faţa părinţilor încremeniţi de nevoi.

Iar în satele noastre orfanii şi săracii aşteaptă palizi bunăvoinţa noastră creştină şi datoria noastră de români faţă de cei ce suferă.

Aţi ajutat până azi opera Guvernului şi a Consiliului de Patronaj, sprijinind cu darurile voastre străruitoarea noastră muncă de alinare a suferinţei şi de mângâiere a durerii.

Trebue însă să facem din această aplicare de bunătate asupra nevoii şi a durerii, a frigului şi a foamei nu o întâmplare de milă, ci o organizare de vieaţă naţională.

Am hotărît nu numai să fac un apel cald pentru toţi cei ce pot să înţeleagă suferinţa şi durerea şi să dau o poruncă tuturor celor care trebue să dea din avutul lor pentru a sprijini pe cei care n'au.

Dar, am decis să facem o epocă anuală, în care o adevărată campanie naţională de adunare a tuturor darurilor şi de sprijinire a tuturor nevoilor să poată să intre în tradiţia noastră românească.

Am încredinţat Consiliului de Patronaj această sarcină de a organiza opera de colectare a ajutoarelor şi de distribuire a lor, operă pe care o numesc:

„AJUTORUL DE IARNĂ".

Nu este aci numai o acţiune samariteană de bunătate creştină şi de blândeţe omenească aplecată asupra nevoiei, a durerii şi a frigului, ci este porunca naţională a justiţiei care cere bogatului să înţeleagă pe cel sărac, pentru ca săracul să-l apere pe cel bogat.

Această înfrăţire de dreptate socială trebue să fie înfăptuită prin ajutorul pe care îl instituim şi la care trebue să contribue toţi acei care au minte de români şi suflete de creştini.

Nu vom putea să ne îndreptăm Neamul decât întărindu-ne rassa, şi nu vom putea zidi rassa pe sărăcie ofilită şi pe muncă trudnică şi goală.

Pentru Neam şi pentru Christos, pentru binecuvântarea lui Dumnezeu şi a istoriei,

ROMÂNI,

Sprijiniţi acest ajutor, daţi din obolul vostru orice aveţi, tot ceea ce trece peste nevoile voastre şi apasă asupra inimii voastre de creştini:

Sprijiniţi pe înfometaţi şi săraci; Fiindcă sprijiniţi Neamul, fiindcă vă sprijiniţi singuri.

Bucureşti, 1 Decemvrie 1941.

MAREŞAL ANTONESCU

Domnul Mareşal Antonescu primind defilarea în faţa Patriarhiei la 1 Decemvrie, Sărbătoarea unirii

Puiul de vultur

Istoria sfântului războiu al desrobirii Neamului Românesc este plină de mărețe fapte de arme. Cu multă bucurie gazeta „Sentinela" le culege, pentru ca generaţiile viitoare să găsească în paginile ei mărturia adevărată a vitejiei româneşti.

Iată, zilele trecute, am citit în ziare o înaltă preţuire care ne-a mişcat cu deosebire, pentrucă are în ea ceva neobişnuit.

Este vorba de Ordinul de Zi pe armată Nr. 15 din 13 Noemvrie 1941, care glăsueşte astfel:

Copilul Ghilaş I. Vasile, elev în clasa III-a de liceu, din comuna Stodolna, judeţul Orhei, în timpul operaţiunilor din Basarabia s'a pus în serviciul batalionului maior Ştefan Alexandru din Regimentul 2 Dorobanţi, aducând preţioase informaţii.

— Zi de zi, la Lalova, Stodolna, Lapotna şi Jora, a călăuzit patrulele de cercetare şi a ajutat la identificarea armamentului şi organizaţiunilor inamice dela Botoşani, Jora şi Juri.

Pentru eroismul şi spiritul de jertfă de care a dat dovadă, îl citez ca exemplu pe întreaga Armată.

Comandant de căpetenie al Armatei,

Mareşal (ss) ION ANTONESCU

Aşa dar, puiul de român a fost dat pildă de vitejie de însuşi Mareşalul Ţării şi Comandant de căpetenie al Armatei.

Inima bătrânilor ostaşi a tresărit de emoţie, iar pe obrazul asprit de crivăţul stepelor ruseşti de sigur, a alunecat o lacrimă iscată din cel mai curat simţământ de mândrie românească.

Iată un pui de român care s'a înscris în Cartea Neamului, alături de vitejii ostaşi ai desrobirii. Fapta lui merită să fie cunoscută de ţară şi de aceea domnul Mareşal Antonescu a ţinut să o consfinţească printr'un ordin de zi.

Prin acţiunea eroică a elevului Ghilaş I. Vasile, din clasa III secundară, din comuna Stodolna a Orheiului, a vorbit însuşi sufletul basarabean, care timp de un an a strâns în adânc amarul stăpânirii bolşevice, pentru ca la un moment dat să izbucnească asemenea unui vulcan.

Cinste se cuvine părinţilor cărora Dumnezeu le-a hărăzit să crească un astfel de pui de viteaz.

Cinste, învăţătorilor, care au sădit în inima tineretului basarabean dragostea de neam şi de moşie.

Fapta şcolarului Ghilaş trebue înfăţişată cu litere aurite pe pereţii tuturor şcoalelor româneşti, pentru a sta drept pildă de înalt patriotism.

O ţară cu astfel de copii-eroi este sortită să aibă cel mai strălucit viitor.

I. VALERIAN

In căutarea fraţilor

Cu vigoarea celor dintâiu zile de luptă, şi cu bărbăţia românească de totdeauna continuăm ofensiva victorioasă împotriva barbariei bolşevice, alături de mândrele armate ale marelui Führer Adolf Hitler.

Suntem mânaţi în luptă de voinţa de a trăi a neamului românesc ai cărui bravi fii şi vajnici soli suntem. Ştim că stăm la o răscruce a istoriei: sau biruim pe duşmanul neamurilor şi al civilizaţiei europene, bolşevismul, şi atunci asigurăm vieaţa de veacuri şi desvoltarea fericită a neamului nostru, sau altminteri pierim ca Stat şi ca popor. De aceea luptăm cu îndârjire, nu cedăm în faţa unui inamic de multe ori superior ca număr şi armament şi n'avem decât o ţintă: cucerirea victoriei.

Suntem apoi purtaţi în luptă de evlavia faţă de credinţa străbună şi de teama faţă de Dumnezeu, pe care aşa de crunt şi nebuneşte L-au nesocotit şefii comunişti, împinşi din umbră de ura judaică moştenită din tată în fiu. Astfel, adevăraţi urmaşi ai marilor noştri Domni, care, după fiecare bătălie zideau biserici şi mănăstiri în semn de mulţumire pentru ajutorul ceresc, luptăm întru salvarea creştinătăţii şi înălţarea Sfintei Cruci.

De asemeni, suntem împinşi în bătălie de simţul onoarei: onoarea de Români şi onoarea de ostaşi. Ea ne porunceşte să ducem până la capăt uriaşa întreprindere începută, şi să nu părăsim nicio clipă pe camarazii de arme, alături de care luptăm de cinci luni de zile cu atâta bravură şi nedesminţită biruinţă. Mândri de frăţia de arme româno-germană înţelegem că libertatea românească, victoria românească, propăşirea românească, atârnă în mare măsură de această frăţie.

Dar ceea ce trage încă în luptă pe desrobitorii Crimeii, cuceritorii portului Kerci, şi izbânditorii dela Marea de Azov, este o forţă tainică a cărei chemare simţim cum ne răscoleşte din adâncuri: este glasul sângelui.

Este glasul sângelui frăţesc, risipit în lungi convoaie de bejenari şi deportaţi, care au fost ridicaţi fără veste de pe strămoşeştele meleaguri româneşti şi trimişi în surghiun până departe prin gheţurile veşnice ale Siberiei.

Pe tot drumul nostru de arhangheli biruitori ne întâmpină pâlcuri de Români necăjiţi, smulşi dela vetrele străbune şi semănaţi în prelargul câmpiilor Ucrainiene ca să-şi uite graiul şi să li se piardă sămânţa; ne ies în cale umbrele fraţilor martirizaţi, ucişi şi mistuiţi cu zile în brazda străină.

Şi ne cer cu toţii: cei în vieaţă dreptate, cei de dincolo de moarte răzbunare!

Iată, ceea ce ne îndârjeşte sufletul şi ne întăreşte braţul: glasul acestui sânge.

Strângem aşa dar osemintele fraţilor chinuiţi! Le dăm în mormânt creştinesc, odihna de veci!

Dar strângem mai cu seamă pâlcurile de Români obidiţi, împrăştiaţi printre străini şi duşmani! Aducem înapoi la matca românească: câmpiile transnistriene şi brazdele Basarabiei îi aşteaptă cu drag, să le muncească, să le stăpânească şi să le rodnicească.

Pe lângă atâtea drepturi ce-au câştigat în lupte grele recunoştinţa Neamului şi Ţării, va fi pentru eternitate meritul nostru de a fi întregit trupul şi sufletul românesc cu frânturile de suflet şi sânge rătăcite şi înstrăinate fără voia şi fără vina lor.

Serg. t. r. N. GRECU VALERIU

Alături de glorioasa armată a Marelui Reich naţional-socialist, poporul român a intrat în luptă pentru drepturi şi pentru dreptate, pentru libertate şi pentru civilizaţie.

Dacă istoria este dreaptă — şi istoria nu poate fi decât dreaptă — ea nu va putea să nu considere acţiunea anti-comunistă a Axei şi marea luptă a lui Adolf Hitler decât ca un dar adus civilizaţiei şi Europei. Este opera cea mai constructivă a veacului nostru, zidită prin sânge şi prin jertfă.

România a început lupta împotriva comunismului în anul 1919 şi o va continua întotdeauna sincer şi fără vorbe.

Din cuvintele d-lui
Prof. MIHAI ANTONESCU
Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri

Mergând spre victoria finală, armata germană nu cunoaşte popasul

Toţi în slujba Ţării

Războiul este piatra de încercare a rezistenţei şi vitejiei soldatului. Războiul este în acelaşi timp un izvor nesecat de sacrificii şi dăruire de sine. Din toate timpurile, camaraderia adevărată s'a născut şi a înflorit pe câmpurile de luptă. Frăţia trainică s'a plămădit în tranşee, în mijlocul vâltoarei de foc şi fier, sub ploaia distrugătoare a gloanţelor. In faţa primejdiei, oamenii capătă un suflet nou: fiinţa lor are altă haină. In faţa duşmanului care îi pândeşte la toate colţurile, soldaţii fac un singur zid: gata să se sprijine unul pe altul; să se ajute cu dragoste de frate, să moară chiar unul pentru altul, aşa cum toţi laolaltă înţeleg să se jertfească pentru căminul, pentru ogorul şi pentru Ţara lor.

Pildele de sacrificiu de sine, au fost multe, deosebit de multe, în acest război. Soldaţii care cu sacrificiul vieţii lor îşi transportă comandanţii răniţi până în dosul frontului, ofiţeri care nu pregetă să treacă prin ploaia de gloanţe pentru a căuta şi ajuta un oştean încolţit de duşmani, iată numai câteva pilde din miile de fapte care grăiesc tot atât de frumos despre virtuţile înalte ale oşteanului român.

Dar nu numai acolo, în depărtarea luptei, în bătaia tunului, ci şi dincoace, în spatele frontului, am văzut aceeaşi dragoste imensă pentru cei care luptă; aceeaşi dorinţă de ajutorare a aproapelui, de înaltă dăruire de sine. Oamenii din spatele frontului s'au dovedit la rândul lor adânc înţelegători ai clipei istorice pe care o trăim şi care se făureşte prin truda şi eroismul vostru ostăşesc. In special Corpul Sanitar, Crucea Roşie şi Doamnele din Consiliul de Patronaj, s'au întrecut în a îmbărbăta şi sprijini lupta voastră, pentru a vă alina suferinţa şi a reda vieţii şi căminului pe acei dintre eroi, care au fost mai greu încercaţi. Despre aceste toate sforţări, trudă şi părintească îngrijire, ne grăiesc Ordinele de zi ale Mareşalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului:

„Luptele crâncene contra bolşevismului au provocat unităţilor grele pierderi. Prin grijă deosebită şi munca devotată a personalului sanitar de toate categoriile, o mare parte dintre răniţi au fost din nou recuperaţi şi retrimişi unităţilor luptătoare. Graţie măsurilor igienice bine chibzuite, luate de acelaşi personal medical, unităţile au fost ferite de epidemii.

In toate spitalele se remarcă preocuparea deosebită a tuturor, pentru îngrijirea celor suferinzi.

Pentru munca şi devotamentul pentru care au dat dovadă, citez pe Armată, întreg Corpul Sanitar dela toate formaţiunile, atât cel din zona Armatelor de operaţii, cât şi pe cele din zona interioară, bine meritând dela Patrie".

„Dela începutul campaniei şi până în prezent, triajul şi dirijarea răniţilor la spitalele din interior a fost făcută de serviciul de triaj Iaşi, organizat de medicul Colonel de rezervă Profesor Dr. Tănăsescu dela Facultatea de Medicină din Iaşi. Cu toată vârsta, care-l punea la adăpostul greutăţilor unei campanii, Medicul Colonel Dr. Tănăsescu a condus personal, zi şi noapte, operaţiunile de primire, triaj şi evacuare în interior a tuturor răniţilor trimişi de pe front cu trenurile sanitare şi prin o muncă neobosită şi o voinţă de fier, a răspuns acestei grele misiuni, în mod strălucit.

Pentru deosebita sa pregătire profesională, conştiinciozitate, perseverenţă şi tenacitate în îndeplinirea serviciului, îl citez prin Ordin de Zi pe Armată".

„Alături de Corpul Sanitar Militar, Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale, Societatea Crucea Roşie, Societatea Ortodoxă a femeilor române, au depus munca lor devotată pentru alinarea suferinţelor luptătorilor care s'au întors de pe câmpul de luptă cu trupurile sfârticate şi s'au străduit să înlăture, învingând nenumărate greutăţi, nevoile familiilor săracе şi ale luptătorilor.

Pentru devotamentul şi munca lor neprecupeţită, citez pe Armată şi aduc mulţumirile Patriei, Societăţilor enumerate mai sus".

Acestea sunt câteva frumoase şi înălţătoare pilde care ne arată virtuţile nepieritoare ale Neamului Românesc, mai bine decât orice, ele ne spun că în faţa primejdiei ostaşii, nu au fost şi nu vor fi niciodată singuri: că alături de ei bat toate inimile româneşti; gata să preamărească vitejia, gata să încurajeze fapta şi, la nevoie, să aline suferinţa.

Sold. t. r. DRĂGUŞANU GH.

Poveste de război

Dragi ostaşi; vă spun povestea
Unei ţări din depărtare,
Că cu mulţi ani înainte
Era fericită tare;
Căci avea câmpii mănoase,
Munţi de bogăţie plini,
Sate mari, oraşe mândre,
Locuinţe de creştini;
Cari'n zi de sărbătoare
Şi la bine şi la rău —
Tânăr, bătrân, mic sau mare,
Se rugau lui Dumnezeu.

Dar deodată aceşti oameni,
Ce trăiau în fericire,
Au uitat a lor credinţă
Şi a Domnului iubire
Şi-au pornit să jefuiască
Scumpele altare sfinte,
Inspăimântând toată lumea,
Chiar şi morţii din morminte.
In fruntea acestor hoarde
Sta un om de ură plin:
Stalin — măcelarul roşu —
Ce vărsa pe nări venin.
Şi a trecut prin foc şi pară
Acea mare împărăţie,
De nu mai cunoşti nimica
Din cucernica Rusie.

A trecut prin foc şi sânge
Preoţi, Episcopi, creştini,
Tot ce întâlnea în calea
Ochilor de ură plini.
Peste douăzeci de ani, vai,
A ţinut urgia mare.
Apoi măcelarul roşu
S'a uitat peste hotare.

Cu privirea lui spurcată
A zărit în depărtare
Ţară mândră şi frumoasă.
Ţara lui Ştefan cel Mare;
Cu câmpii de aur plină
Şi cu codrii înverziţi,
Cu bărbaţi viteji şi harnici
Şi de Dumnezeu iubiţi.
S'a gândit atunci, tâlharul,
Şi-şi făcu un plan sinistru,
Ca urgia-i blestemată
Să se'ntindă peste Nistru.

Şi răpi din mândra ţară
— Ce nu avea nicio vină —
Basarabia iubită
Şi cu dulcea Bucovină.
Zi cu zi, noapte cu noapte
A trecut un an deplin
De când bietele copile
Stau în ghiara lui Stalin.
Până ce deodat'apare
Sus pe culmea unui deal
Făt-Frumos, viteaz în lupte:
Mândru nostru Mareşal.

Şi a spus: Sosit-a timpul,
Chiar acuma fraţi români;
Să pornim la lupta sfântă,
Toţi cu armele în mâini!
Scumpele surori iubite,
Noi acum să desrobim,
Mândra Ţară Românească
Iarăşi să o întregim!
La semnalu-i de alarmă,
Ce-a vuit prin munţi şi văi,
Vin de grabă, vin cu toţii,
Mii şi mii viteji flăcăi.

Ca o aprigă furtună
Zeci de mii flăcăi voinici
Pornit-au ca să sfârâme
Hordele de bolşevici.
Iar la lupta asta sfântă,
După cum ştiţi şi v'am spus
Lângă al nostru Mareşal, e
Craiul Hitler din Apus.
Cot la cot, umăr la umăr,
Oastea lui împărătească
Lupt'alături cu Românii,
Pe păgâni să-i nimicească.

După multe lupte grele,
Basarabia iubită
Şi frumoasa Bucovină
Au fost iarăşi desrobită.
Dar, vai! Ne uităm cu jale
La aceste dragi surori,
Ce tâlharii le făcură
Răni adânci în trupul lor.
Au ars sate şi oraşe,
Und'te uiţi e numai jale,
Hoarde roşii, bestii crude,
Au distrus totul în cale,

Atunci, oastea creştinească
Porneşte cu'n singur gând:
Să nu mai lase nici urmă
De păgân pe acest pământ!
Peste Nistru'n goana mare
Vin mereu voinici frumoşi
Să ucidă păgânimea,
Ca pe şerpii veninoşi.

Stalin — balaurul roşu —
Vede că n'are scăpare,
Că acum îi vine clipa
De amară răzbunare.
Işi ucide-ai lui tovarăşi:
Geme, urlă, sbiară, muşcă,
Se sbate cu disperare
Ca un leu închis în cuşcă;
Căci spre el vede că vine,
Ca şi un năprasnic val,
Făt-Frumos, viteaz în lupte;
Mândrul nostru Mareşal.
Ce vine ca un Arhanghel
Şi cu sabia-i vitează
La păgân că se repede,
Capul lui spurcat retează.

Aşa a sfârşit tiranul
Ce-a făcut atâta rău;
Pân'la urmă îl ajunse
Pedeapsa lui Dumnezeu.

II

Dragi ostaşi, povestea asta
O trăim acuma noi,
Toţi românii, laolaltă,
Ce pornirăm la războiu.
Pe noi — Divizia 3-a —
Nu ne-a'nspăimântat duşmanul
Am pornit la lupta sfântă,
Mândri şi cu tot elanul.
Căci al nostru General,
Ce-l iubim toţi cu credinţă
E viteaz între viteji
Şi ne-a dus la biruinţă.
Martore avem deapururi:
Sipca, apoi Hut-Temuş,
Bacalovia şi Plosca.
Groază am băgat în ruşi!
Cucerirăm Poniatowka
Şi Sivinaia asaltăm,
Răsturnăm totul în cale;
Inapoi un pas nu dăm.
Găsim mare rezistenţă
La cota 102;
O luăm cu baioneta,
Dar aci cad mulţi eroi!
Nu ne'aspăimântăm nici unul
Când dăm vreun atac mai greu
Căci suntem ostaşi ai Crucii,
Cu credinţă'n Dumnezeu.
Gara Karpowa cedează,
Ruşii fug mâncând pământul;
Tot pe linia ferată
Wigodei îi vine rândul.
Douăzeci şi patru August!
Zi măreaţă, lupte grele,
Atacăm cu'nverşunare,
Cad în jur mii de ghiulele.
Mereu în iureş năprasnic!
August şi Septemvrie apoi,
Inaintăm vitejeşte;
Generalul e cu noi!
Cucerim satul Octjabry;
Cucerim şi Bostanaia;
După alte lupte grele
Cucerim şi Dălniţcaia.
Peste şanţuri anticare,
Peste tancuri şi prin fum,
Prin ploaia de gloanţe — obuze
Ne-am deschis spre — Odessa, drum.
Regimentul 4 Argeş
Trecut-a prin lupte grele,
Unde a fost şi-a spus cuvântul
Tot prin gloanţe şi oţele.
Mulţi căzut-au, cu onoare,
Dar nimic nu-i mai frumos
Decât jertfa pentru Ţară,
Pentru Rege şi Christos.
Jertfe mari făcut-am frate;
Au căzut mulţi dintre noi,
Dar nu ne'nspăimântă moartea;
Eroii-s nemuritori!
Noi Divizia a 3-a,
Fii din Argeş şi Muscel,
Garda Mareşalului,
Noi avem un singur ţel:
Aşa cum a vrut Mihai;
România să'nflorească
Mândră ca un colţ de rai.
Să iubim trei lucruri sfinte:
Ţara, Regele, Credinţa.
Să luptăm fără de teamă
Căci a noastră-i biruinţa.
Rog pe Domnul cel din ceruri
Să ne ţină sănătoşi
Cu hotarele'ntregite
Să plecăm acas'voioşi.

Serg. TUICĂ ISTRATE STELIAN

Plotonierul Stârcu Marin atacat de 11 bolșevici

In seara zilei de 9 Octomvrie a. c., Regimentul de Călărași s'a oprit într'un sat din Ucraina. După câteva ceasuri de odihnă se aude sbârnâind soneria telefonului la postul de comandă a Regimentului.

Comandantul Marei Unități ordonă regimentului să fie imediat gata pentru deplasare, în așteptarea ordinului de operație. Agenții roiesc prin noapte la posturile de comandă ale escadroanelor, și cât ai clipi din ochi toată trupa este în picioare, gata de plecare și dispusă pentru luptă, ca în primul ceas de operațiuni.

In timp ce se ia la repezeală ceaiul, sosește și ordinul de operații. „Pe aliniamentul.... s'a marcat o puternică rezistență inamică. Regimentul se va deplasa imediat la primirea ordinului și va căuta în timpul cel mai scurt posibil să manevreze această rezistență".

Ordinul este scurt și pe înțelesul tuturor și regimentul încolonat se îndreaptă spre liziera de Nord a satului, înaintând pe șosea. Incepe se mijească de ziuă. Pe întinsul stepei se văd imensele cantități de muniție, de arme și material bolșevic, ce zace împrăștiat, arătându-ne că aici luptele s'au terminat abia ieri.

Se dau ultimele ordine și se iau ultimele măsuri. In curând escadronul înaintează, desfășurat în linii și grupe, cu patrule și cercetași împinși înainte, mergând precis și sigur spre obiectivul ce trebuia să cadă la ora ordonată.

Departe de limita dreaptă a escadronului, pe unde nu înaintează nimeni, se găsesc vreo zece șire de paie galbene ca aurul. Deși aceste șire de paie se găsesc departe de aripa escadronului și deci în afara direcției sale de înaintare, totuși *plutonierului Marin Stârcu* i se pare că a observat anumite mișcări suspecte în jurul clăilor de paie. El se hotărăște să se deplaseze singur spre dreapta, spre a observa de aproape aceste mișcări, și în timp ce escadronul înaintează pe direcția ordonată spre a-și putea îndeplini misiunea, plutonierul Stârcu ajunge la clăile de paie, unde acum totul pare liniștit.

Este pe punctul de a se întorce la unitate, totuși se gândește că înainte de de a se înapoia ar fi bine să dea o târcoală în jurul fiecărei șiri de paie. Trece pe lângă câteva șiri fără ca să observe ceva deosebit, totuși, lângă o șiră din dreapta i s'a părut printre suerăturile vântului că aude pe cineva vorbind. Dintr'un salt fu acolo, dar nu reuși să mai observe decât două picioare ce se grăbeau să dispară sub șira de paie. A înțeles că aici nu poate fi ceva curat. Fără să stea mult pe gânduri, apucă și trage sdravăn de picioare pe cel ce se ascundea în paie. Era un terorist, care sub hainele civile purta uniforma de ofițer bolșevic. L'a somat imediat să se predea și l-a invitat ca să meargă înainte către postul de comandă al escadronului.

In timpul acesta, de după fiecare colț de șiri au început să iasă din paie bolșevicii care se ascunseseră din timp. Ei trag la disperare cu grenade, cu arme, pistoale și cu tot armamentul ce-l aveau, asupra unui singur om. Plutonierul Stârcu este încolțit din toate părțile, trage și el cu arma, trage și cu pistolul, și caută să reziste cât mai mult în această luptă ce se dă în condițiuni cât se poate de inegale.

Bolșevicii și-au dat seama că au înaintea lor un singur om. Au ieșit afară cu toți din paie. Impreună cu ei au mai ieșit patru femei, dintre care una agitând un drapel roșu. Celelalte trăgeau la fel cu bolșevicii cu care legaseră camaraderie de arme. Toți trag. Totuși minune: nu reușesc să-l atingă pe plutonierul Stârcu, care la rândul lui trage și el spre șirele de paie, de unde apar și dispar armele ucigătoare ale bolșevicilor.

In timpul acesta, escadronul care înainta se depărtase. De departe se aude, mult în dreapta și înapoia plotonului din flancul drept al escadronului, ecoul detunăturilor de armă. Intrigat de aceste împușcături, comandantul de ploton ordonă *sergentului Toma Ilie* și soldatului *Niță St. Niță* să se înapoieze și să vadă ce s'a întâmplat la șirele de paie. In galop, cei doi călăreți se duc spre locul unde se auzeau împușcăturile. Ei găsesc acolo pe bolșevicii care, ascunși în gropile ce și le făcuseră pe lângă șirile de paie, trag cu grenade și arme automate asupra plutonierului Stârcu. Repede, ei își încarcă armele, și apoi cu cel mai desăvârșit sânge rece și stăpânire de sine, sub ploaia de gloanțe care venea din toate părțile, ochesc. Au tras câteva cartușe. Arma automată care trăgea din dreptul șirei din mijloc nu s'a mai auzit; totuși au mai rămas destui bolșevici care continuau să tragă, iar unii mai îndrăzneți au început să iasă din ascunzătorile lor. Călăreții noștri continuau să-și încarce armele și să tragă așa cum știu ei. Rând pe rând cad bolșevicii; au mai rămas totuși câțiva, care văzându-se încolțiți și dându-și seama că nu mai au nicio putință de scăpare, o iau la fugă.

Dar fuga nu este o scăpare, căci și ostașii noștri îi urmăresc de-aproape. Dintr'un singur salt, plotonierul Stârcu și cei doi ostași au și ajuns la colțul șirei de paie pe unde fugiseră bolșevicii. In clipa în care se pregăteau să deschidă din nou focul, o grenadă aruncată mișelește de pe la spate, de către un bolșevic rămas încă ascuns, rănește pe plotonierul Stârcu.

Au mai rămas în picioare cei doi soldați; dar bolșevicii care au scăpat continuau să tragă din toate părțile.

Cei doi călărași s'au întors fiecare spre cele două direcții de unde se trăgea asupra lor. Grenadele și gloanțele se abat asupră-le, dar orice încercare a bolșevicilor de a mai scăpa este împiedecată de cei doi trăgători români.

Nu se mai aude acum niciun foc. Plotonierul Stârcu este ridicat și pansat, și evacuat. In urmă, cei doi soldați trecând pe lângă armele și cadavrele bolșevicilor ce zac risipite pe lângă șirile de paie, cercetează cu băgare de seamă pierderile. Cele patru femei bolșevice, care scăpaseră, ridicară mâinile în sus și imploră să nu li se ia vieața.

In depărtare se vedea escadronul înaintând. Soldații dau foc paielor plecând apoi liniștiți că nu le-au scăpat niciun bolșevic din cei 11 care se adăpostiseră acolo. Ei erau teroriști din armata roșie, care urmăreau ca în timpul nopții să atace coloanele și locurile de staționare ale soldaților noștri.

Pe un drum din Ucraina, cele patru femei bolșevice, escortate de o baionetă românească, se îndreaptă spre un post de comandă, în timp ce sergentul și soldatul se înapoiază la plotonul lor.

S.

Soră de ocrotire

Muncești fără hodină prin spitale,
Blajină, pricepută 'ntr'una trează,
Te străduești s'alini pe orice cale,
Dureri din răni adânci ce sângerează.

Viteji răniți pe câmpul de onoare,
Primesc prin tine-a Țării mângâere,
Cu mâinele-ți ce's mult mângâetoare,
Le ostoești trupeasca lor durere.

La patul lor veghezi și zi și noapte,
Și-i îngrijești prin muncă devotată,
Pășești ușor și le grăești în șoapte,
Și-i tot desmerzi la fiecare dată.

Le-alungi durerea rănii sângerânde,
Că-i tot pansezi cu doctorii curate,
Din grai le dai numai cuvinte blânde,
Că'n suflet porți doar numai bunătate.

Probezi că ești strămoșilor urmașă,
Și-ți faci cu prisosință datoria,
In lupta pentru cruce ești ostașă,
Cu care se mândrește România.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Prin ploaia de gloanțe, infanteriștii români ocupă poziție pe frontul din Crimeea

Scrisori pentru vitejii de pe front

In vreme de grea cumpănă, armata este sprijinul ființei naționale, ea este stâlpul de granit care susține existența Statului și nădejdile poporului. Mai ales în răsboaie, spre voi, ostași, se întorc privirile tuturor Românilor; asupra voastră se îngrămădesc grijea și dragostea părinților, soțiilor, copiilor și rudelor voastre.

Sângerând pentru acelaș ideal, voi, ostași, făuriți o viață mai bună urmașilor voștri. Ingenunchind pe brazda strămoșească și mistuindu-vă în această brazdă, voi dăruiți, prin moartea voastră, viață vie și strălucitoare șirurilor de Români, ce vor răsări din negura vremurilor viitoare. De aceea, nenumărate, încărcate de miez și pline de adâncă înțelegere, sunt semnele de dragoste și recunoștință ce vă arată, din toate unghiurile zării, toată suflarea românească.

Din mulțimea acestor semne desprindem pentru astăzi două scrisori ale unor părinți către fiii lor de pe front, părinți care pot fi ai fiecăruia dintre voi, ostași, căci toți părinții simt și cugetă la fel, când destinele copiilor lor se împletesc cu sfântul destin al neamului. D-l Ion Mihăescu, maior în retragere din R-Vâlcea, scrie fiului său, slt. Mihăescu Alexandru, din Regimentul 2 Dorobanți:

Dragă Sandule,

Ne-a părut bine că ești sănătos, ca să-ți poți face datoria sfântă la care ești chemat. Momentele grele prin care ai trecut și vei mai trece, sunt sublime și înălțătoare pentru un ostaș. Țara și Neamul Românesc numai cu eroismul și jertfa fiilor săi poate să trăiască în concertul statelor libere.

Ințelepciunea Marelui nostru Conducător a dus și va duce armata română pe drumul de glorie legendară a înaintașilor.

Ești ofițer român! Fiu al țării. Să fii mândru că Dumnezeu te-a creiat pe lume ca să poți lua parte la înălțarea Patriei.

In calitate de părinte, fost luptător, iți dau câteva sfaturi:

1. Iubește-ți ostașii puși sub comanda ta. Ingrijește de bunul lor traiu. Tratează-i cu blândețe. Ridică-le moralul, stimulându-le curajul prin exemple și pilde. Simpatia aduce întotdeauna simpatie. Ofițerul care își iubește soldații, va fi întotdeauna iubit de ei și va muri pentru el.

Grație puterii morale se câștigă victoria.

2. Să fii curagios. Cu voința de fier și o energie supraomenească să-ți iei răspunderea în toate acțiunile ce vei întreprinde. Nu uita că ofițerul este icoana vie a soldaților săi. Curajul lui stimulează curajul lor. Nici odată să nu-ți scape din ochi trupa ce comanzi. Orice însărcinare ți se va da, judec'o cu mult calm. Acțiunile în războiu, nejudecate și pripite, de multe ori duc la dezastre ireparabile.

Sacrificiul sângelui să-l faci neprecupețit, atunci când prin el, aduci cele mai mari foloase țării.

Pe drapelul țării este scris: „Onoare și Patrie". Dumnezeu să te ocrotească.

Te sărută tatăl tău,

(ss) Maior I. Mihăescu, pensionar.

Tot astfel, cu duioșia inimii de mamă, se adresează d-na Maria Merișoiu din Slatina, str. Strehăreț Nr. 68, către fruntașul Ciobanu Costică din Regimentul 26 Artilerie:

Iubite fiu și frățior,

Am primit c. p. dela tine cea mult așteptată și ne grăbim să-ți răspundem, trimițându-ți și aceste fotografii, pe care le-am avut mai la îndemână, făcute în această vară cu aparatul lui Traian; privindu-le, iți vei reaminti de cei dragi lăsați aici, ce se gândesc numai la tine.

Fiule scump, tu ești undeva departe la datoria sfântă către mândra noastră Românie Mare, însă noi rugăm pe bunul Dumnezeu, să-ți dăruiască zile și sănătate pentru a veni iar lângă noi, să mângâi cu dragoste scumpă de fiu drag pe maica și sora ta iubită, ce le-ai lăsat aici. In fiecare zi, de cine crezi că vorbim? De fiul Costică, ce e plecat pe front. Privind fotografia unde suntem cu Nellu, Mimi și Gheorghe. Cât ești de frumos! Recitim scrisorile și parcă dorul ce ne chinue de a te vedea și de a vorbi cu tine se mai potolește.

Acum când vântul bate cu furie, când ploaia cade neîncetat, gândul nostru e la voi, ostași ai sfintei noastre țări. Voi care cu prețul vieții voastre ne-ați redat vechile hotare, voi care luptați pentru sfânta cruce, voi care stați în ploaie și vânt fără o sobă caldă care să vă desmorțească trupul obosit, fără o mână caldă care să vă mângâie și să vă îngrijească, voi meritați toată cinstea și recunoștința din partea noastră.

Suntem prea neputincioși și mici în fața jertfei voastre.

Totuși, ne rugăm să vă dăruiască Dumnezeu puterea de a veni acasă lângă cei dragi, încărcați și mai mult de glorie.

Caut să termin, fiindcă am scris prea mult. Când ai timp, scrie-ne; și la această scrisoare, să ne răspunzi imediat, să vedem dacă ai primit și fotografiile trimise.

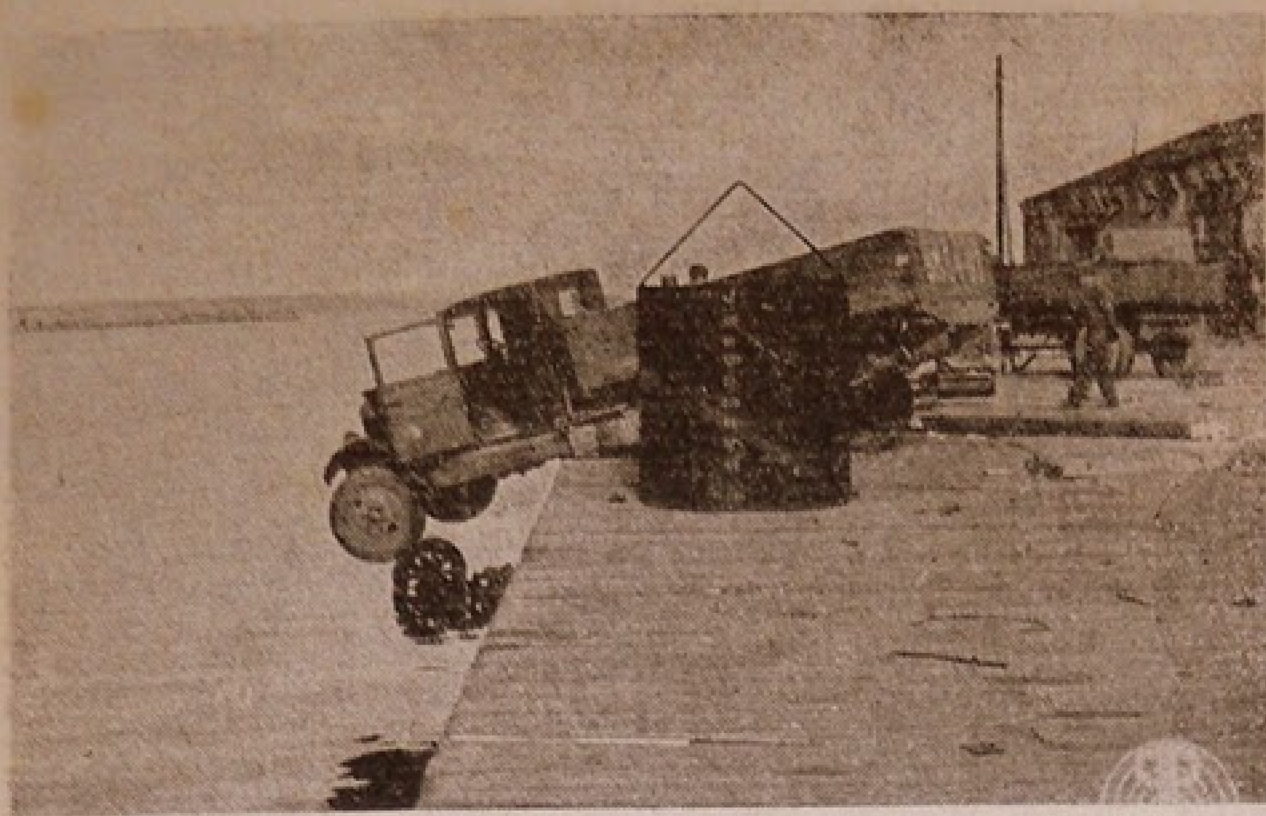
Te sărută cu dragoste părintească și frățească,

Maica și sora ta.

Iată, bravi ostași români, că în lupta aprigă ce ați dat pentru Neam, Cruce și dreptate, voi n'ați fost singuri; că v'ați bucurat mereu de calda îmbrățișare a celor de acasă, a sufletului românesc, întreg, care, invocând sprijinul Tatălui Ceresc și ajutorul umbrelor vitejilor strămoși, a înțeles că, într'o aprigă cotitură a vieții sale, și-a încredințat soarta în mâinile vânjoase a unor adevărați deschizători de drumuri falnice, de drumuri împărătești.

S.

Cheiul Odesei după fuga bolșevicilor

ODESA, reședință de guvernământ românesc

Ocuparea de către trupele române a marelui port sovietic are o tălmăcire deosebită. Din punct de vedere militar, înalta tactică de luptă impusă de Mareșalul Ion Antonescu forțelor ce au asediat regiunea și eroismul luptătorilor români, — ofițeri și soldați din Banat, Muntenia, Moldova și Oltenia, ostași dobrogeni, ardeleni avântați și bucovineni și basarabeni, purtând necazul unei nedrepte cutropiri bolșevice, — au atras atenția întregii lumi asupra marilor fapte de arme ale oștilor germano-române din cruciada pentru nimicirea bolșevismului.

La Odesa, tricolorul românesc fâlfâie, acum, în bătaia vântului de iarnă, în care bravii soldați români fac un meritat popas în marșul lor victorios. Administrația românească a luat conducerea Odesei. Orașul a devenit reședința guvernatorului Transnistriei, înscriind evenimentul în istoria căreia Mareșalul Antonescu îi adaugă noi pagini și care, până acum, cunoaște un bogat trecut.

Teritoriul Odesei a fost populat încă din timpuri foarte vechi. Acolo, unde se află azi portul, grecii făcuseră locuri de îmbarcare: Istrian, Issiakon și portul Odessos. In timpul năvălirilor barbare, porturile acestea și comerțul lor au dispărut pentru o mie de ani.

Au apărut apoi corăbieri și negustori italieni. Prin secolul al XIV-lea, țărmul Mării Negre dintre Prut și Nistru a trecut sub stăpânirea negoțului lituanorus. A trecut apoi sub stăpânirea Poloniei până la jumătatea secolului al XVI-lea, când regele polon Sigismund August a fost constrâns să predea portul Shadzidev hatmanului tătarilor, care la rândul său l-a predat turcilor.

In 1764, turcii care se pregăteau de războiu împotriva Rusiei, au construit fortăreața Eli Danga, pe locul ocupat azi de Odesa. Fortăreața aceasta servea la apărarea contra cazacilor, care bântuiau prin stepe și împotriva Nogailor. In 1769, cazacii dela Zaporaje au cucerit fortăreața. Distrusă în 1775, pe locul ei s'au așezat numeroși refugiați din Polonia și Rusia, sclavi și soldați, în căutarea libertății, precum și negustori greci, alcătuind astfel un ținut comercial populat.

Când Potemkin a cucerit fortăreața turcească Oceakov, a trimis o armată să cucerească Odesa. Ceva mai târziu, prin tratatul dela Iași (1791), s'a dat Rusiei întregul țărm al Mării Negre. Rusia înțelegând însemnătatea acestui teritoriu, a început să-l întărească, construind fortificații.

In 1813, Odesa avea 35.000 locuitori. Sub diverși guvernatori, orașul s'a transformat într'un mare centru cultural și de comerț. Recensământul din 1852 arată că orașul avea peste 100.000 locuitori. In timpul războiului din Crimeea, Odesa a suferit bombardamentul a 350 tunuri ale escadrei franco-engleze. La 1860, Odesa a fost legată printr'o linie ferată cu Balta și cu rețeaua Sud-Estului. Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, istoria orașului nu reprezintă alte caracteristici mai de seamă.

La începutul secolului XX, propaganda extremistă a dus la incidentele din 1905. In Octomvrie 1917, Odesa a fost ocupată de ucraineni, iar în 1918 muncitorii au doborât regimul, proclamând sovietele. La 13 Martie 1918, trupele aliate au ocupat Odesa, pe care au părăsit-o în 1919, când a intrat în stăpânirea armatei albe a lui Denikin. Un an mai târziu, orașul este recucerit de bolșevici, care l-au stăpânit până în ziua când armatele Crucii l-au redat civilizației.

Orașul Odesa este populat în mare parte și de români. O suburbie întreagă este locuită de moldoveni și poartă numele de „Moldovanca", frații noștri și-au păstrat limba și obiceiurile ca și acei din toate satele care se țin lanț până la Odesa.

N. D.

Mai rău decât fiarele

Am citit în gazetă un lucru care m'a înspăimântat. Când au intrat într'un oraș din Rusia, ostașii germani au dat peste doi bolșevici care se ospătau cu... carne de om. Își mâncau un camarad care căzuse, poate, în luptă. Și făceau acest lucru cu aceeași nepăsare cu care ar fi mâncat dintr'un pui de găină.

Iată în ce hal a fost adus omul în această țară, în care bisericile au fost transformate în grajduri de cai, iar icoanele aruncate în noroiul drumurilor. Bolșevicii nu mai au nimic omenesc în ei. Și au transformat și pe ceilalți oameni care au avut necazul să trăiască sub stăpânirea lor, în adevărate fiare de codru.

In necredința și barbaria lor, Bolșevicii pot să facă ce-i tae capul. Poate că sufletul lor sterp de omenie nu simte păcatul nemaipomenit în care cad. Dar ei erau gata să năvălească asupra noastră și să ne silească și pe noi să ducem bicisnica lor vieață.

Și dacă Germanii, împreună cu noi și cu alte neamuri creștine ale Europei, nu porneau contra lor, cine știe ce s'ar fi întâmplat până acum!

Căci puterea necuratului se'ntinde ca pecinginea.

DINCOLO DE NISTRU

— Dă-i înainte șofeur, nu te lăsa!

— La dracu, asta ne strică socotelile, răspunse șofeurul supărat că nu mai poate urni mașina din loc. Jos! până s'o repara motorul, mai fumați câte o țigară.

— Și grupul nostru de răniți, care trebuia să meargă din nou pe front, coborâ. Suntem în Transnistria! In fața noastră e o casă singuratecă!

— Ia haideți să vedem cine stă în casa asta.

— La larma produsă de noi, iese în prag o femeie.

— Bună ziua!

— Bună ziua, ne răspunde ea cu un glas curat românesc, spre marea noastră mirare!

— De unde știți românește?

— Păi, noi suntem moldoveni, zise ea zâmbind.

— Și cum de v'au lăsat bolșevicii să mai grăiți românește?

— Apoi, au putut ei spurcații să ne ia orice, până și pâinea dela gură, numai limba noastră moldovenească nu! Că noi, mai bine murim și nu lăsăm graiul nostru și legea noastră!

— Noi ne uităm înmărmuriți, parcă tot nu ne vine să credem. Să stea atâtea sute de ani sub hoardele astea barbare și să mai poți vorbi o limbă ce nu ai voie s'o vorbești.

— Hei! ia spuneți-ne cum o duceați dv. în „Raiul Bolșevic"?

— Că tare bine o duceam, zău așa! Uitați-vă la noi, că nu avem altceva pe lângă casă decât mizerie, sărăcie lucie! Aista e raiul lor.

— Bine, dar atunci ce mâncați?

— Ce mâncam? Păi munceam la colhoz de când era ziua albă și până noaptea târziu și ne da, ia acolo, o pâine neagră, neagră, amară și o ciorbă rea, așa ca să-ți lungești zilele!

— Și dacă erai bolnav și nu puteai munci?

— Apăi, dacă erai bolnav, nu putea să-ți cânte prohodul, fiindcă mureai de foame. Dar noi nu aveam preoți. Ii omoriseră comuniștii, la noi mureai, așa cum se spune, ca un câine.

Și în timp ce noi stam de vorbă vin în jurul nostru mai mulți bărbați, vreo trei femei și o mulțime de copii. Toți locuiesc aici! Ce grozăvie! Cum or fi dormind atâția oameni în căsuța asta? Și văzând o cruciuliță ce o purtam pe piept, se reped toți:

— Dați-mi mie cruciulița aista.

— Ba mie!

— Ba mie, spun copiii și femeile.

O desfac și i-o întind. Câtă bucurie pe ei când o văd!

Pe noi nu ne-au lăsat blestemații să mai purtăm. Ne-au dărâmat bisericile, ne-au omorît preoții, ne-au spart icoanele. Amu, noi mai păstram pe ascuns, dar pe cine prindea „pașol na ciorna", și Dumnezeu știe de nu-l trimetea pe cealaltă lume.

Ceilalți camarazi aduc câteva pâini pe care le împart copiilor. Când văd ei pâinea pe care o mâncam noi, se uită cu ochii mari și nu le vine a crede.

— Mamă! ce pâine bună!

— E din România, mamă!

Lacrimi le curg de bucurie.

Și în timp ce noi plecăm, ei ne strigă cu toții: *Dumnezeu să vă ajute, măi fraților! Dumnezeu să vă ajute!*

Soldat t. r. MARGEAN AUREL

Luptele pentru eliberarea Basarabiei

In sectorul unui regiment de vânători, comandanții și soldații, atacați de bolșevici, dau dovadă de mult sânge rece și curaj. Comandantul batalionului I, maiorul Cartojan Toma, văzând că se află în fața unui dușman mult mai numeros, strânge conductorii dela trăsuri și samare și împreună cu oamenii dela grupul de comandă trece la atac cu baioneta la armă. In fața acestor viteji, care împart moartea în dreapta și 'n stânga, bolșevicii dau înapoi. Caporalul Cârlan Gheorghe, trăgător la pușca mitralieră, trage până se înroșește țeava. Fiind înconjurat de inamic, caporalul Cârlan își face cruce și continuă să tragă din mers asupra coloanelor ce înaintau spre el, până când, ciuruit de gloanțe, cade mort pe țeava roșie a mitralierei. Ca o răzbunare pentru pierderile pe care acest brav ostaș i le pricinuise, bolșevicii în mod barbar sfârtecă cu baioneta corpul acestui erou.

*

In sectorul unui regiment de infanterie obuzele cădeau ca ploaia. Companiile din linia I-a raportau că inamicul a trecut apa Răutului, presând unitățile din dreapta. Prin sgomotul asurzitor ce umplea văzduhul, se auzi atunci glasul căpitanului Tacu Mihai: „Pe ei băieți!" Căpitanul Tacu Mihai se aruncă spre valul bolșevic care, îngrozit, o rupe la fugă, urmărit de aproape de focul armelor și mitralierelor noastre.

Căpitanul Tacu, trăgând neîncetat cu pușca mitralieră, își îndeamnă mereu ostașii să meargă înainte. Deodată un glonte rătăcit, sfredeli pieptul viteazului ofițer, care se prăbușește strigând: „Nici un pas îndărăt!"

Datorită prezenței de spirit și eroismului său, situația în acest sector a fost însă salvată. Bolșevicii, ale căror rânduri fuseseră rărite, s'au retras lăsând pe teren, în afară de numeroși morți și răniți, mari cantități de muniții și armament.

*

In sectorul unui regiment de dorobanți, inamicul mult superior pune în bătae artileria și mitralierele.

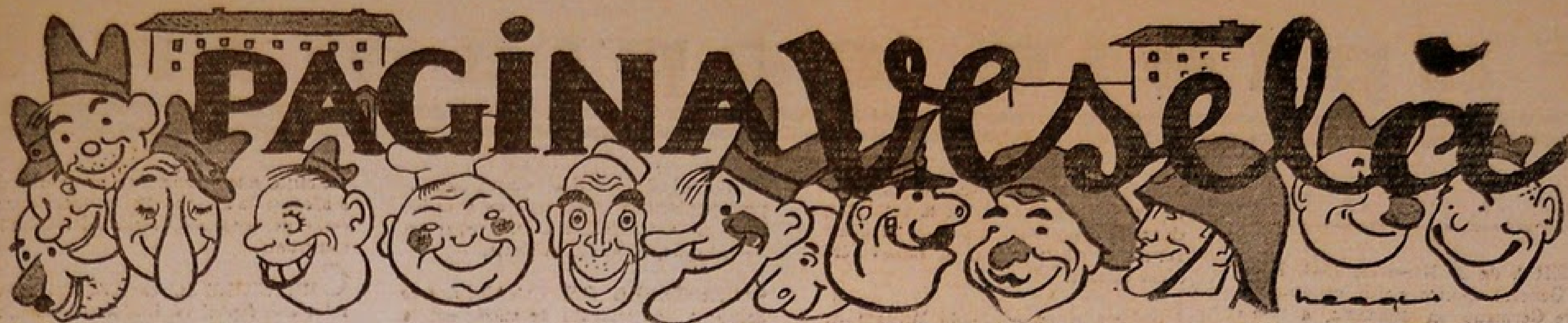
Protejați de focul violent al bateriilor, dușmanul isbutește să înainteze prin flancul regimentului. In aceste clipe grele, maiorul Marinescu Petre, comandantul unui batalion, intră în linia I-a, împreună cu întreg grupul de comandă, spre a opri atacul dușmanului. Atacul dorobanților este înverșunat. Gloanțele semănate de mitralierele noastre țintesc de minune în rândurile dușmane care se răresc mereu. Dorobanții silesc puhoiul inamic să se retragă în desordine. Dar printre cei căzuți din rândurile noastre se află și viteazul maior Marinescu Petre, care știuse să conducă atât de eroic trupele sale.

*

Căpitanul Onică Constantin, înaintează cu trupa sa spre satul Alexeni, pe care bolșevicii se grăbesc să-l părăsească. Deodată căpitanul zărește în fața sa la câțiva metri soldați cu banderola galbenă la mâna stângă. Crezând că sunt români, căpitanul înaintează până aproape de ei. Abia aici își dă seama că sunt bolșevici îmbrăcați în uniforme românești. Căpitanul ordonă atacul, care începe imediat. O luptă corp la corp se încinge; românii lovesc fără milă în bestiile bolșevice care îndrăzniseră să îmbrace uniforma noastră. Ingroziți de iureșul românesc, bolșevicii încep să se retragă. Dar un glonte pune capăt vieții bravului ofițer Onică, care moare lângă mitraliera cu care secerase zeci de dușmani și cu care câștigase pentru grupul său laurii izbânzii.

S.

Comunicat sovietic

Roosevelt şiret clapa ne trase,
Şi'n războt tot singuri ne-a lăsat,
Insă noi nu stăm de lemn Tănase,
Ne zbatem doar ca peştii pe uscat.

Simţeam c'avem mult sânge rece,
Şi 'mpotriva crucii am plecat,
Dar acum l-avem atât de rece,
Incât tot în vine ne-a 'ngheţat.

Strâns uniţi germanii cu românii,
Bat mereu în noi, ca la fasole,
La Crimeea azi ei sunt stăpânii,
Praf sunt cazematele-cupole.

Ne-au zdrobit a nu ştiu câtea oară,
Ne-au cuprins acum şi portul Kerci,
Ne-au luat deci, apa dela moară,
Dovedind că noi suntem de... terci!

Plut. adm. TH. D. C.

Glume

La restaurant

Clientul. — Băiatule, în oul astă am găsit un pui!

— *Chelnerul.* — Atunci să vă aduc un cuţit şi o furculiţă.

Explicaţie

— Ce e aia „Şeful", tată?

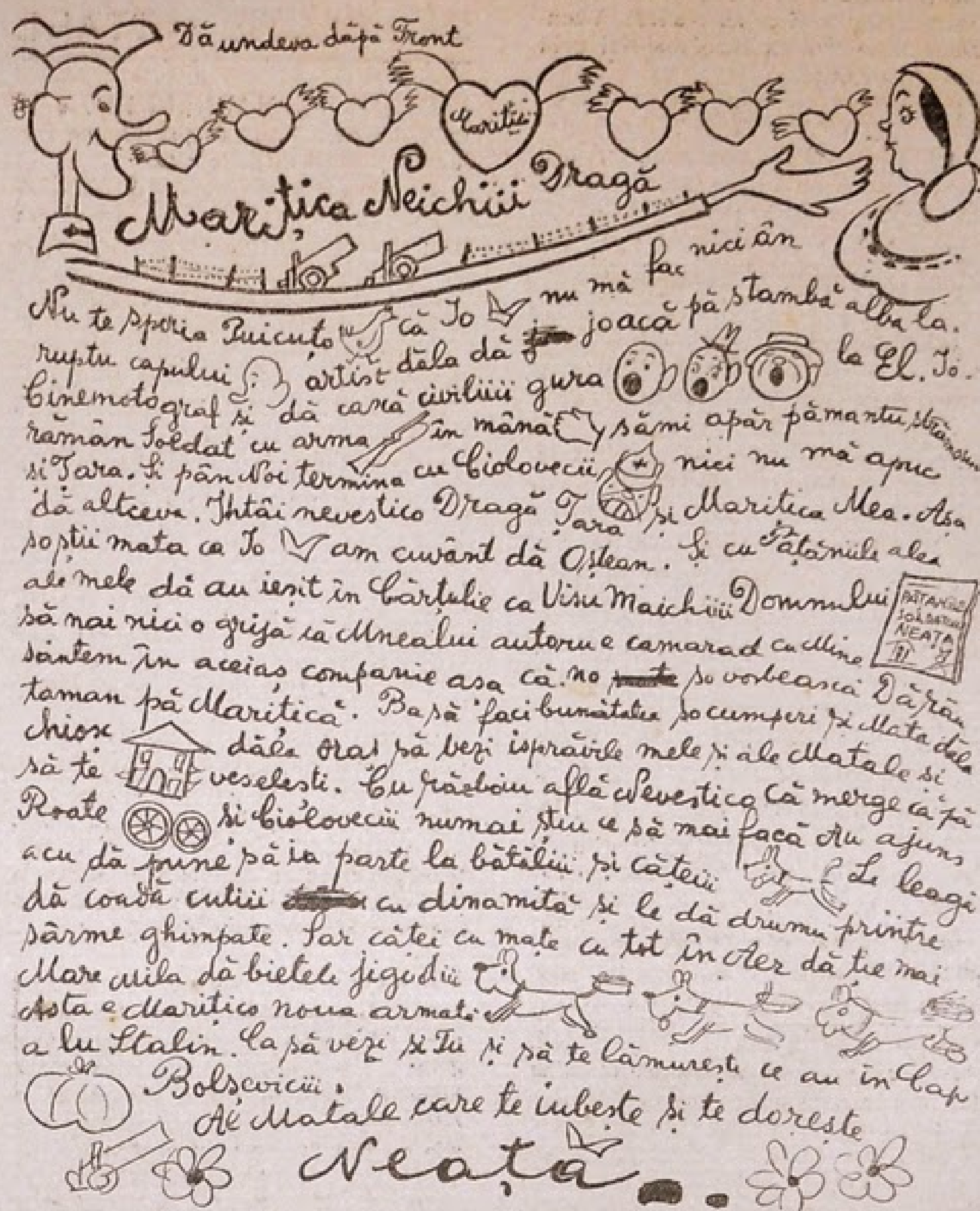
— „Şeful" e unul care vine totdeauna târziu la serviciu şi decâteori vin eu târziu, vine el devreme.

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă că de mult îl caut.

Epistoliile soldatului Neaţă

Dă undeva dăpă Front

Mariţica Neichii Dragă

Nu te speria Puicuţo că Io nu mă fac nici ân joacă pă stambă albă la ruptu capului artist dăla dă [film] la El. Io Cinematograf şi dă cară civiliii gura rămân Soldat cu arma în mână sămi apăr pământu Străbun şi Ţara. Şi pân Noi termina cu Ciolovecii nici nu mă apuc dă altceva. Întâi nevestico Dragă Ţara şi Mariţica Mea. Aşa şoptii mata ca Io am cuvânt dă Oştean. Şi cu Păţăniile alea ale mele dă au ieşit în Cărţulie ca Visu Maichii Domnului să nai nici o grijă că Mnealui autoru e camarad cu Mine săntem în aceiaş companie aşa că no ~~poate~~ şo vorbească Dărău taman pă Mariţica. Ba să faci bunătatea şo cumperi şi Mata dăla chioşc dăla oraş să vezi isprăvile mele şi ale Matale şi să te veseleşti. Cu războiu află Nevestico că merge ca pă Roate şi Ciolovecii numai ştiu ce să mai facă Au ajuns acu dă pune să ia parte la bătălii şi căţeii Le leagă dă coadă cutii cu dinamită şi le dă drumu printre sărme ghimpate. Iar căţei cu mate cu tot în Cer dă ţie mai Mare mila dă bietele jigodii Asta e Mariţico noua armată a lu Stalin. Ca să vezi şi Tu şi să te lămureşti ce au in Cap Bolşevicii.

Al Matale care te iubeşte şi te doreşte

Neaţă

Recunoştinţă

— Cum îţi explici că am scăpat cu vieaţă doctore?

— Numai datorită constituţiei tale foarte robustă.

— Bravo, atunci dumitale nu-ţi datorez nimic.

Conjugale

— Ei, scumpa mea, părinţii tăi consimt la căsătoria noastră?

— Incă nu. Tata n'a spus nimic şi mama aşteaptă să vadă ce spune el, ca să-l contrazică.

Sluga credincioasă

— Dece strângi umbrelele noastre, Tache? Ţi-e teamă să nu le fure invitaţii?

— Nu coniţă, mi-e teamă să nu le recunoască.

Pacient conştiincios

— Ce, nu şi-au făcut nici un efect lipitorile pe care ţi le-am dat?

— Ba da, dom'le farmacist; dar se vede că nu erau proaspete. Le-am mâncat cu lăcămie, şi mă doare stomacu' al naibii!

Răvaş bolşevic

Nu vă descurajaţi bolşevici, fiindcă să cadă Rusia după cum zvonesc creştinii, este cu neputinţă, deoarece ea este aşezată pe globul pământesc şi ar însemna să se prăvale pământul întreg cu ea.

Că ea va fi cucerită de creştini, este o chestie care nu trebue să ne îngrijoreze deloc, fiindcă ne rezemăm nădejdea în Anglia şi America, dela care nu se poate ca să nu primim măcar un genunchiu undeva, dacă nu şi mai multe.

Nu vă descurajaţi, căci mersul operaţiunilor este excelent, armata sovietică înaintând mereu ca racul. Aveţi încredere în armata roşie care este foarte tare... pricăjită. Ea este admirabil înarmată cu... chibrituri şi benzină şi are o hrană cât se poate de îndestulătoare, formată din răbdări prăjite, înghiţiri în sec şi foame rasol.

Stalin, tătucul nostru este bine sănătos şi se ocupă în prezent cu... tăiatul frunzelor la câini, iar în curând vă va spune... adio şi-un praz verde.

T. C.

Cântec de dor

Măi bădiţă trup înalt
Eu azi — noapte te-am visat,
Lângă mine-ai fost culcat.
M'am sculat,
Te-am căutat
Nicăieri nu te-am aflat.
Numai dorul inimii
Scris pe faţa perinii
Cu peniţa genelor
Cerneala sprâncenelor.

(Din Ardeal).

Cules de NISTOR I. CHIRA

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Parcă se vaetă cineva, o fi vreun rănit! Aha, uite o mogâldeaţă!

— Un câine cu piciorul rupt! Şi i-au legat ciolovecii dă coadă dinamită! Dă mai încet din coadă javră că sărim amândoi în cer!

— I-am scos explozibilul şi acu să-i leg laba că prea se uită duios la mine. Asta se vede că e ultima armată a lui Stalin. Armata dobitoacelor!

— Şi acu du-te şi spune armatei voastre de câini că locul vostru e să păziţi bătătura, nu să umblaţi cu tinichele în coadă printre sârme ghimpate.

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

ÎN ZIUA de 28 Noemvrie 1941, Domnul General Hauffe, Șeful Misiunii Militare Germane în România, a remis Domnului General C. Pantazi, ministrul subsecretar de Stat al Apărării Naționale, Ordinul „Vulturul German" în gradul de Mare-Cruce și Cordon, cu care a fost distins de Führerul Marelui Reich, Adolf Hitler.

Inmânarea acestui Inalt Ordin s'a făcut în prezența Domnului Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului.

D-L GUVERNATOR civil al Transnistriei a luat hotărîrea de a se reclădi la Odesa — începând chiar din acest an al dreptății și biruinței românești — o măreață și încăpătoare catedrală, pe locul celei dărîmate de hoardele bolșevice.

Noua catedrală, care va fi opera conștiinței naționale a fraților de pretutindeni, va reaminti, în decursul veacurilor viitoare, vremurile voevodale de astăzi și va pecetlui deapururi intrarea victorioaselor trupe române în Odesa, conduse în războiul sfânt de Eroul desrobitor, Mareșalul Antonescu.

PE ZIUA de 1 Decemvrie a. c. a încetat circulația monedelor metalice de nichel de 50 și 100 lei. Se mai primesc în plata impozitelor la percepții și administrațiile financiare de încasări numai până la 31 Decemvrie 1941, după care dată vor rămâne fără valoare.

MARELE STAT MAJOR a dat ordin să se restitue caii, căruțele și hamurile care au fost rechiziționate prin autoritatea comunală. Locuitorilor ai căror cai au murit pe front, li se dau din caii armatei, așa ca să fie toți despăgubiți de rechizițiile ce au dat.

Cei care din diferite motive vor refuza să primească înapoi aceste rechiziții, vor pierde orice drept la rechiziție, chiar dacă posedă bonul, care în urma refuzului va fi anulat și rămas fără nicio valoare.

ELEVII și ostașii Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie din București au strâns din solda lor suma de 105.650 lei, fiind pătrunși de sentimentul de adâncă dragoste de neam, au hotărît ca, din modesta sumă ce au realizat să contribue la reclădirea României-Noi prin premii patriotice.

GUVERNĂMÂNTUL Transnistriei aduce la cunoștință tuturor comercianților, industriașilor și meseriașilor, care ar dori să activeze în Transnistria, că li se poate acorda autorizații pentru începerea unui comerț, industrie sau oricare altă meserie. Se pot deschide restaurante, hoteluri, întreprinderi industriale și exercita orice meserie.

Se caută comercianți ambulanți care să distribue produse la sate și să cumpere produse dela locuitori. Nu sunt mărfuri și magazine de predat.

Cei care ar dori să deschidă magazine, vor procura mărfuri din țară admise la export. Se garantează tuturor acelora care vor obține autorizația de a activa în Transnistria, schimbul în lei al capitalului investit și schimbul unui câștig de 30 la sută. Dacă se depășește acest procent, va fi schimbat în bonuri din Imprumutul Inzestrării.

Toți acei care vor obține autorizarea de funcționare vor fi scutiți de orice impozit și taxă timp de un an. Chiriile pentru localurile întrebuințate vor fi foarte mici. Toate cererile, însoțite de memorii lămuritoare și de arătarea capitalului și mijloacelor de înfăptuire, vor fi adresate Președinției Consiliului de Miniștri.

ÎN AMINTIREA eroilor căzuți în luptele dela Țiganca, d-l prefect al jud. Cahul a propus ca pe locul unde s'au dat luptele să se ridice un mausoleu.

D-l general C. Gh. Voiculescu, guvernatorul Basarabiei, a aprobat acest proiect, dând în același timp dispozițiuni prefecților ca, oriunde au avut loc lupte grele și au căzut, la datorie, ostașii de-ai noștri, să se ridice troițe.

MINISTERUL DE FINANȚE face cunoscut că termenul de subscriere la Imprumutul Reintregirii s'a prelungit până la 1 Februarie 1942, în condițiunile prospectului de emisiune.

Ascultați Marți, Joi și Sâmbătă dela 14,20—15,20 „Ora ostașului la Radio"

DE PESTE HOTARE

MAREȘALUL MANNERHEIM a dat un ordin de zi către forțele armate finlandeze, spunând între altele:

„Poporul finlandez trebue să fie mândru de voi, deoarece numai în câteva luni ați recucerit teritoriile pierdute prin pacea dela Moscova și ați ocupat poziții strategice importante pentru a asigura câștigarea războiului.

Acum trebue să dobândiți frontiere ce urmează să ne garanteze împotriva viitoarelor agresiuni. Ne așteaptă o iarnă foarte aspră, pe care noi trebue să o înfruntăm, asigurând astfel victoriile din vara viitoare".

UN PĂZITOR de vite dintr'un sat din partea de miazăzi a Rusiei a dat de știre câtorva soldați germani care se aflau în apropiere că într'un șanț s'ar găsi ceva neobișnuit. El observase că vitele pe care le păzea se fereau de șanțul acela.

Soldații mergând la fața locului au dat peste trupul lipsit de vieață al unui ofițer german, care, după ce fusese legat de bolșevici și bătut până la sânge, a fost omorât cu lovituri de armă. Ofițerul german avea mâinile legate la spate, iar capul sfărâmat în așa fel încât nu mai putea să fie recunoscut.

POLIȚIA suedeză a descoperit că un individ, care afirma că face parte din personalul unei legații străine, comandase la numeroși fotografi din Stockholm să-i facă fotografii ale importantelor stabilimente industriale. Comenzile au fost făcute prin telefon.

Poliția este convinsă că este vorba de o afacere de spionaj. Se fac întinse cercetări pentru descoperirea individului în chestiune.

CERCURILE din capitala finlandeză relevează faptul că Stalin nu mai „lucrează în mod liniștit" la Kremlin, ci s'a refugiat și el, împreună cu ceilalți membri ai guvernului, la Samara.

TRIBUNALUL Militar German din Liege-Belgia a condamnat la moarte pe 5 belgieni care făptuiseră atentate cu ajutorul explozibilelor. Execuția pedepsei a fost amânată cu condiția ca astfel de atentate să nu se mai producă.

M. D.

BIBLIOTECA „SENTINELA"

In Biblioteca Populară „Sentinela" au apărut următoarele cărți:

Nr. 1. — LOZINCI, de *Mareșalul Ion Antonescu.*
Nr. 2. — CÂNTECE DELA OASTE (culegere).
Nr. 3. — POVESTIRI DIN RĂZBOIU, de *George Coșbuc* și *Mihail Sadoveanu.*
Nr. 4. — CÂNTAREA ROMÂNIEI, de *Alecu Russo.*
Nr. 5. — BASMELE ROMÂNILOR, povești, de *Petre Ispirescu.*
Nr. 6. — CRONICARII: Miron Costin și Ion Neculce.
Nr. 7. — SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR, de *Horia Ursu.*
Nr. 8. — POEZII POPULARE (culegere).
Nr. 9. — STÂND LA FOC (povestiri), de *Al. Lascarov-Moldovanu.*
Nr. 10. — AMINTIRI DIN COPILĂRIE, de *Ion Creangă.*

Vor mai apare în curând încă o serie de 10 volume în legătură cu războiul desrobirii.

Orice comenzi se vor adresa la: București, b-dul Lascăr Catargiu Nr. 31, telefon: 2.28.27.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit. Bolșevicii așteptau iarna ca pe o adevărată mântuire. Ei credeau că din cauza zăpezii și a viscolelor, trupele germane și aliate nu vor mai putea să-și continue nimicitoarele lor atacuri.

N'a fost așa. De câteva zile, pe frontul de luptă din răsărit, trupele germane au pornit din nou la atac.

Frontul de răsărit n'a luat nicăeri poziții de iarnă, ceea ce înseamnă că pe toată lungimea acestui front trebue să ne așteptăm la operații viitoare de succes.

Deocamdată, luptele continuă cu înverșunare la Rostov. Evacuarea orașului de către forțele germane, pentru a proceda la pedepsirea franctirorilor, s'a făcut numai după ce toate instalațiile de ordin militar fuseseră distruse.

Acțiunea lui Timoșenko în acest sector n'are decât un caracter defensiv și nici nu poate fi vorba de un atac cu rezultate asupra germanilor.

Vorbind în termeni militari, când spunem „Rostovul", nu înțelegem propriu zis orașul cu acest nume, ci poziția strategică a cotului Mării de Azov, unde se găsește Rostov. Pentrucă odată trecut acest cot al Mării, drumul se deschide larg spre Vest și în special spre Sud, spre Caucaz. Avantajul strategic este sporit prin faptul că trupele fixate la Rostov au un flanc absolut sigur, acela format de Mare, pe unde nu pot fi atacate, ele fiind ținute deci să apere numai un singur flanc, acela dinspre Nord, ceea ce constitue o ușurință strategică de primul ordin.

Frontul Moscovei. Pe frontul Moscovei, înfruntând rezistența îndârjită și contra-atacurile locale ale inamicului, formațiunile germane de infanterie și de care blindate, sprijinite de puternice formațiuni de avioane de luptă și de bombardament în picaj, au realizat noi câștiguri de teren. In aceste lupte au fost nimicite 20 de care blindate inamice.

In golful Finlandei, un mare vas sovietic de transport a dat peste un baraj de mine germano-finlandez și s'a scufundat.

Frontul din Africa de Nord. In Africa de Nord forțele britanice încercuite la Sud-Est de Tobruk, alcătuite din efectivele unei divizii neozeelandeze, au fost în parte nimicite și în parte capturate.

Forțele germane au reușit să străpungă coridorul dela Tobruk.

Germanii au isbutit de asemeni să stabilească legătura între forțele dela Nord și cele dela Sud. Trupele engleze luptă cu îndârjire pentru a repara această spărtură. Această luptă durează de câteva zile, fără a se fi obținut ceva hotărîtor.

Faptul că germanii au făcut această spărtură, e destul de serios.

Posturile de radio turcești au anunțat eri seara că situația trupelor britanice din Libia a devenit atât de grea, încât înaltul comandament britanic și-a retras unitățile blindate din Palestina și Transjordania, pentru a putea continua ofensiva în Libia. Cercurile politice din Turcia sunt de părere că englezii vor putea continua ofensiva numai pentru un scurt timp.

Lupta contra Angliei. In mările din jurul Angliei, un mare vas de comerț inamic a fost lovit de bombe.

In noaptea de 2 spre 3 Decemvrie, aviația germană a bombardat o instalație portuară situată pe coasta de Sud-Vest a Angliei.

Intr'o luptă dată în Canalul Mânecii contra unor vedete rapide britanice, vase germane culegătoare de mine au izbutit să lovească în plin cu artileria lor mai multe unități dușmane. In urma acestui rezultat, adversarul a părăsit lupta.

In fața coastei australiene s'a desfășurat o luptă navală între crucișetorul auxiliar german Kormoran și crucișetorul australian Sydney. Crucișetorul auxiliar german, sub comanda căpitanului-comandor Demeters, a învins și scufundat vasul inamic, deși acesta era cu mult superior ca armament și ca viteză. Marele crucișetor Sydney, de 6.830 de tone, s'a scufundat cu întregul său echipaj, alcătuit din 42 ofițeri și 600 mateloți.

Din cauza stricăciunilor suferite de vasul german în această luptă grea, a trebuit să se renunțe la el după terminarea luptei victorioase. Câțiva dintre membrii echipajului au fost salvați și au ajuns pe coasta australiană.

Crucișetorul auxiliar Kormoran, sub comanda viteazului său comandant, a scufundat un mare număr de vase de comerț inamice în războiul de croazieră pe care l-a dus peste mări.

C. 44.423. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI